

Af Ib Hedegaard Sørensen
Kammerherre, oberst (u.nr.)
Præsident for Danske Gardehusarforeninger

Den 30. maj 2010

Udviklingen for vores soldaterforeninger!

Tak for de mange gode oplevelser jeg har haft, når jeg har været inviteret til at besøge foreningerne. Det har givet muligheder for at drøfte lokale udfordringer og i nogen tilfælde de vanskeligheder, der er med at drive foreningslivet.

Jeg vil gerne her fremlægge mit personlige bud på en udvikling for vores foreninger, som jeg tror vil komme til alle foreningerne over de kommende ti år. Det har været slående, at næsten alle foreninger har haft ganske vanskeligt ved at samle de nødvendige personer omkring bestyrelsesarbejdet. I nogle tilfælde har de opfordrede været involveret i bestyrelsesarbejdet i flere omgange og mange udtrykker, at nu må andre tage over. Men der er heldigvis også foreninger, der stadig lever godt.

Vi er i øjeblikket 14 foreninger, hvoraf enkelte er direkte nødlidende for at opretholde foreningsstrukturen. Foreningerne er alle fra en tid, hvor det var logisk at organisere sig så man kunne administrere beslutninger, information og kontingentbetalinger osv. Men det er ikke nødvendigvis tilfældet i dag, hvor man ofte gennemfører central kontingentbetaling via betalingservice, og hvor hovedkassereren sikrer, at foreningerne modtager den relevante del af kontingentet.

Hvorledes oplever jeg så udviklingen i medlemmernes interesser? Jeg tror, at mange blev medlem af en soldaterforening for at vise sine positive interesser for Forsvarets eller regimentets vilkår. Og der var også rigtig mange, som gerne ville fastholde de gode relationer mellem kammerater, som de fik under en lang værnepligtstid.

Det er ikke tilfældet for nye medlemmer af foreningerne i dag. Jeg tror, at holdningerne er gået i retning af mere individualisering. For de unge er et medlemskab af en forening et interessefællesskab, som i vid udstrækning kan fastholdes via en computer eller en mobiltelefon. De unge flytter oftere. Der er ikke den samme lokale tilknytning længere. Jeg tror, at vi kan samle og hverve nye medlemmer ved at give dem tilbud om at være med i et større interessefællesskab. For få uger siden holdt jeg et foredrag for ca. 200 unge, som havde afsluttet Hærens basisuddannelse af godt fire måneders varighed. De fik en orientering om foreningsarbejdet i gardehusarforeningerne (GHF) og om de tiltag vi havde gjort for at støtte vores unge

soldater som måtte have behov for det. 10 % af tilhørerne ville spontant være medlemmer efter foredraget, og de er stillet i udsigt at skulle være tilknyttet Antvorskov – uanset hvor de nu bor. Det er aldrig sket tidligere, at vi har fået så mange – og slet ikke fra den gruppe af værnepligtige, der ikke ønsker at have mere med Forsvaret at gøre. Men disse ville gerne støtte GHF, have regimentsbladet og holde kontakten til kasernen.

Hvad oplever jeg så blandt de gamle veltjente medlemmer? Ja, det er faktisk ikke muligt at rekruttere medlemmer til bestyrelsen i et par af foreningerne. Det er så vidt fremskredet, at formændene ikke ser andre muligheder end at nedlægge foreningen. Den mulighed ser jeg ikke! Det ville jo betyde, at vi bad medlemmerne om at forsvinde eller finde en anden forening – blot fordi vi har fastsat nogle regler for, hvorledes foreningslivet skal tilrettelægges.

Vi må tilpasse os, så vi kan imødekomme alle ønsker for medlemskab af Danske Gardehusarforeninger. Hvis en forening kommer ned under de krævede 25 medlemmer skal vi ikke blot meddele dem at de enten bliver smidt ud eller henvist til naboforeningen, som de måske aldrig helt har kunnet forlige sig med.

Vi skal åbne mulighed for at gamle veltjente medlemmer kan holde sammen, selv om de kun er få tilbage, og de skal kunne fortsætte med at mødes i kammeratligt samvær uanset formelle krav!

Hvis en forening kommer under minimumskravene for medlemstallet, så er jeg rede til at acceptere, at de kan kalde sig en lille lokalafdeling med en leder og så formelt høre hjemme i en centralt placeret forening. Det kunne eksempelvis på Sjælland være Gardehusarforening Antvorskov, som er tæt på regimentet og som kunne opsuge medlemmer, der således bliver foreningsløse.

Et andet eksempel. Fordi der ikke er en bestyrelse i Roskilde skal det vel ikke være umuligt for gamle Roskildemedlemmer at mødes til fugleskydning eller bowling eller Sct. Hansfest eller julefrokost eller hvad ved jeg? I Roskilde skal de kunne samles som lokalafdeling Roskilde – men med loyalitet overfor den centrale forening.

Vi skal ikke nedlægge eller sammenlægge gode og sunde foreninger. De skal fortsætte så længe som overhovedet muligt, som de altid har kørt. Hvis Møn, Syd- og Sønderjylland eller Fyn kan opretholde det traditionelle foreningsliv i de næste 10 år skal de have lov til det, så bliver der ikke ændringer.

Der skal være plads til alle i en husarforening – også de unge med en løsere tilknytning og som støtter vores arbejde.

I takt med udviklingen ser jeg på en 10 års horisont, at vi har en gardehusarforening Jylland, Gardehusarforening Sjælland, og måske tilsvarende på Fyn og i København.

Jeg så meget gerne, at man ude i foreningerne drøfter og overvejer fremtiden. Så kan vi til Repræsentantskabsmødet i 2011 tage emnet på dagsordenen og vurdere, om der er grundlag for at træffe beslutninger om de første tiltag til en ny foreningsstruktur - eksempelvis ved at justere Fællesvedtægten. Men opstår der akutte behov, må vi gøre det nødvendige, så der er plads til alle husarer i foreningslivet - både unge og gamle foreningsmedlemmer.

Hermed overdrager jeg mit indlæg til medlemmerne, og det vil senere kunne læses i detaljer i det kommende nummer af Gardehusaren og på Internettet.